

Arrest

nr. 261 289 van 28 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 juni 2021.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”,

waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker verklaart geboren te zijn in Al Minbal, provincie Al Miniya, de Egyptische nationaliteit te bezitten en kopt te zijn. Op 22 augustus 2017 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming naar aanleiding van problemen die hij verklaarde te hebben ondervonden met salafisten. Ter staving van dit verzoek legde hij volgende documenten neer: zijn identiteitskaart, een attest dat hij gedoopt is, een proces-verbaal opgemaakt door de politie van Matay, een proces-verbaal opgemaakt door het parket, een attest/vonnis en een attest van het ziekenhuis. Op 8 februari 2018 nam het Commissariaat-generaal echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Naar aanleiding van het door verzoeker ingediende beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker op 17 januari 2019 bij arrest met nummer 215 298 hem eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker diende op 10 mei 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in waarbij hij verwees naar de problematiek zoals door hem uiteengezet in het kader van zijn eerder verzoek. Hij voegt nog toe dat hij in beroep was gegaan tegen zijn veroordeling, doch omdat hij niet aanwezig was op de zitting, werd deze veroordeling door de beroepsinstantie bevestigd en werd er op basis van dit vonnis op 24 april 2019 een arrestatievel uitgevaardigd. Op die dag viel de politie bij verzoeker zijn ouders binnen waarna zijn vader werd geslagen en meegenomen. De volgende dag werd hij vrijgelaten. Ter staving van dit verzoek legt verzoeker kopieën voor van het slotvonnis van 18 april 2019 en een arrestatiebevel van 24 april 2019. Hij vreest bij terugkeer naar Egypte te worden opgesloten en vreest eveneens door zijn belagers te worden gedood. Op 5 december 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal voormeld verzoek echter niet-ontvankelijk. Bij arrest met nummer 242 457 van 19 oktober 2020 verwierp de Raad het door verzoeker ingediende beroep.

Vervolgens diende verzoeker op 19 november 2020 huidig, derde, verzoek om internationale bescherming in. Hij baseert zich op zijn eerdere motieven en hij voegt hieraan toe dat, nadat zijn veroordeling door de beroepsinstantie was bevestigd, zijn advocaat had gevraagd dat zijn dossier door het hooggerechtshof werd behandeld, maar het eerder genomen vonnis werd bevestigd. Dit is een definitieve veroordeling waartegen verzoeker niet in beroep kan gaan, zo stelt hij. Op 3 november 2020 is de politie hem komen zoeken, maar omdat hij er niet was, werd zijn vader meegenomen. Hij werd ondervraagd over verzoeker en vernederd, de volgende dag werd hij vrijgelaten. Ter staving van zijn huidig verzoek legt verzoeker volgende originele stukken neer: een vonnis van het hof van beroep van 12 mei 2019, de verwerping van zijn beroep en de bevestiging van zijn veroordeling door het hooggerechtshof van 29 oktober 2020 en een arrestatiebevel uitgevaardigd na de uitspraak van het hooggerechtshof van 3 november 2020. Deze documenten werden meegebracht vanuit Egypte door een vriend, verzoekers vader en zijn advocaat hebben deze stukken van de rechtbank gekregen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Na de documenten te hebben opgesomd die hij neerlegde in het kader van zijn verzoeken, voert verzoeker een betoog waarin hij aangeeft het niet eens te zijn en verwijst hij naar de door hem aangehaalde problematiek waarbij hij uiteenzet te zijn belaagd door een imam uit een nabijgelegen moskee en dat de overige belagers deel uitmaakten van een soort zedenpolitie. Verzoeker kan echter niet worden bijgetreden in zijn kritieken op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

De commissaris-generaal wijst immers vooreerst op pertinente wijze op hetgeen volgt: "Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet (verklaring volgend verzoek, dd.08.12.2020, punten 16, 18 en 20), namelijk problemen met salafisten en het gegeven dat uw veroordeling door de beroepsinstantie was bevestigd en er een arrestatiebevel op uw naam werd uitgevaardigd, dient te worden opgemerkt dat het CGVS in kader van uw eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat (i) u in het kader van uw voorbereidend gehoor ten overstaan van de DVZ weliswaar melding maakte van het gegeven dat u problemen kende met vier islamisten maar u nooit expliciet vermeld heeft dat één van uw belagers maar liefst een imam was uit een nabijgelegen moskee, wat toch wel een verzwarende factor is zeker nu u aangeeft dat deze persoon daarenboven fatwa's heeft uitgesproken om kopten te haten en te discrimineren, en u het evenmin de moeite achtte te vermelden dat twee van uw belagers leden waren van een soort van zedenpolitie, wat blijkens uw latere verklaringen nochtans eveneens een verzwarende factor was in uw problematiek, (ii) het niet kan overtuigen dat u na al hetgeen u had meegemaakt sinds 10 september 2011 gedurende een viertal jaar in een klooster zou onderduiken, temeer u aangeeft reeds op 2 maart

2012 te hebben vernomen bij verstek te zijn veroordeeld en temeer uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u geen enkele mogelijkheid zag in dezer juridische stappen te ondernemen om deze veroordeling ongedaan te maken, het gezien de ernst van de door u beweerde situatie overigens niet kan overtuigen dat u op zijn minst niet zou geprobeerd hebben de raad van een advocaat in te winnen, al was het maar om een correct zicht te krijgen op wat deze veroordeling inhield, volgens welke wetsartikels u veroordeeld was, wat uw mogelijkheden waren, en u geen valabele reden kan aanreiken waarom u nog zo'n drie jaar in het klooster verblijft na van uw veroordeling op de hoogte te zijn gebracht daar er zich, gezien de lengte van deze periode, toch al eerder een mogelijkheid tot vertrek moet hebben voorgedaan, (iii) u pas in augustus 2017 een asielaanvraag heeft ingediend terwijl u reeds sedert einde november 2015 illegaal in België verblijft, (iv) de door u neergelegde documenten niet vermogen een ander licht te werpen op de appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming daar uw identiteit en religie niet ter discussie staan en de 'juridische' documenten en het attest van het ziekenhuis enkel waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is, (v) hoewel Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen en te maken kunnen krijgen met geweld, en de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming en (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd gevolgd door de RvV.

In kader van uw tweede asielprocedure verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk omdat u voortborduurd op een relaas dat reeds ongeloofwaardig was bevonden en u geen nieuwe elementen had aangereikt die hier een ander licht op konden werpen, net zomin als dat de door u aangereikte stukken tot een andere conclusie konden leiden daar dergelijke stukken enkel een geloofwaardig relaas kunnen ondersteunen."

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal terecht de beslissingen genomen in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming van verzoeker beklemtoont. Deze werden immers verworpen en ook de Raad besliste reeds verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming, die definitief zijn geworden. Immers, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissing werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek opnieuw verwijst naar zijn eerder aangehaald relaas, wijzigt hier niets aan en is niet van dien aard dat het hieraan afbreuk doet. Verzoekers kritieken op deze beslissingen zoals geformuleerd in zijn verzoekschrift, onder meer dat de commissaris-generaal moeilijk kan gevolgd worden waar hij blijft steunen op de door verzoeker afgelegde beperkte verklaringen, zijn dan ook net zo min als zijn verschoningspogingen dienstig. De Raad benadrukt in dit kader en waar verzoeker aangeeft nieuwe elementen te hebben bijgebracht dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De commissaris-generaal oordeelt echter op goede gronden dat verzoeker er niet in slaagt om dergelijke elementen in het kader van onderhavig verzoek aan te reiken en hij motiveert: "Het hoeft dat ook geen betoog dat uw verklaringen in kader van uw huidige verzoek evenmin tot een andere conclusie kunnen leiden daar u andermaal verder bouwt op motieven die reeds in uw twee eerdere verzoeken ongeloofwaardig waren bevonden. Ook kunnen de door u neergelegde stukken hier geen ander licht op werpen daar dergelijke documenten, en hier herhaalt het CGVS

zichzelf, enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas wat in uw hoofde dus niet het geval is. Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat wanneer u stelt dat u in kader van uw huidig verzoek originele documenten neerlegt, met het blote oog kan worden gezien dat de stempels op deze stukken scans betreffen en sowieso liggen die documenten, en zoals reeds werd aangehaald, volledig in het verlengde van iets dat totaal niet werd aangetoond." Verzoeker kan, gelet op voormelde motieven, niet ernstig voorhouden dat de commissaris-generaal er niet aan twijfelt dat de voorgelegde documenten echt zijn. Evenmin kan hij met zijn overige algemene beschouwingen afbreuk doen aan de pertinente motieven. Door in zijn verzoekschrift zijn ongenoegen en kritiek te uiten, te verwijzen naar zijn verklaringen en de neergelegde stukken en het tegendeel te beweren van hetgeen werd vastgesteld, slaagt verzoeker er thans derhalve evenmin in om het vastgestelde, dat zoals hoger uiteengezet een definitief karakter heeft verworven, te weerleggen.

4.2. Verzoeker betoogt verder dat het algemeen geweten is dat koptische christenen het slachtoffer worden van het vijandige en agressieve gedrag van radicale moslims waarbij deze problemen zodanig systematisch en ingrijpend zijn dat zij het leven in Egypte ondraaglijk maken. Hij verwijst hierbij opnieuw naar zijn verklaringen die ondersteund zouden worden door de praktijk en stukken die de door hem ondervonden problemen zouden ondersteunen en bewijzen.

Waar verzoeker vervolgens betoogt dat de commissaris-generaal bevestigt dat koptische Christenen in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatoire maatregelen, de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is en dat het geloof van verzoeker niet ter discussie staat, geeft hij echter een partiële lezing van de motieven van de bestreden beslissing. De motivering luidt immers als volgt:

"Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet (verklaring volgend verzoek, dd.08.12.2020, punten 16, 18 en 20), namelijk problemen met salafisten en het gegeven dat uw veroordeling door de beroepsinstantie was bevestigd en er een arrestatiebevel op uw naam werd uitgevaardigd, dient te worden opgemerkt dat het CGVS in kader van uw eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat (...) (v) hoewel Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen en te maken kunnen krijgen met geweld, en de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming (...)." (eigen onderlijning).

De Raad wijst er nog op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift, op een selectieve lezing na, geen concreet antwoord op de motieven van de bestreden beslissing en uit kritiek op de gevolgtrekkingen. Hij refereert zeer algemeen naar de discriminatie en de situatie die niet verbeterd zou zijn, en komt ook voor het overige niet verder dan het verwijzen naar zijn verklaringen die hij als geloofwaardig en plausibel benoemd en ondersteund meent door de praktijk, en naar de stukken die hij heeft gevoegd, zonder evenwel concreet aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat die in zijn persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Waar verzoeker verwijst naar algemeen gekende informatie en rapporten, herinnert de Raad er nog aan dat dit geenszins kan volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk dient te maken, doch hij blijft in gebreke. Verzoeker slaagt er dan ook niet in een ander licht te laten schijnen op hetgeen in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

Met betrekking tot verzoekers verwijzing naar het arrest M.E. c. France (zaak 50094/10) van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 6 juni 2013, merkt de Raad nog op dat uit dit arrest niet kan worden afgeleid dat koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In het betreffende arrest besloot het EHRM dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM aangezien de verzoekende partij volgens

het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat zij persoonlijk vervolging diende te vrezende in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Uit de door de persoon in kwestie voorgelegde documenten, waarvan de authenticiteit niet werd betwist, bleek immers dat deze een gevangenisstraf van drie jaar riskeerde. Het is niet deze gevangenisstraf die het Hof deed besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM daar hiermee de minimum level of severity vereist voor artikel 3 EVRM op zich niet wordt overschreden, doch wel het gegeven dat deze persoon omwille van diens veroordeling wegens proselitisme een doelwit zou kunnen vormen voor vervolgingen en geweldplegingen door moslims en dit ongeacht het feit of hij opgesloten dan wel in vrijheid gesteld is. Het Hof had daarenboven twijfels of er voor dergelijke personen de mogelijkheid bestaat om beroep te doen op bescherming van de Egyptische autoriteiten (overwegingen 50-53 van het arrest). Uit het door verzoeker aangehaalde arrest blijkt aldus duidelijk dat Frankrijk veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 van het EVRM omdat de verzoekende partij een reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, wat evenwel thans in hoofde van verzoeker niet het geval is. Aangezien verzoeker geenszins in concreto aannemelijk maakt daadwerkelijk vervolgd te worden in zijn land van herkomst, zoals eerder werd vastgesteld en ook thans wordt toegelicht in de bestreden beslissing, is er geen enkele reden om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Egypte een schending van artikel 3 EVRM zou dienen te vrezen.

4.3. De Raad stelt verder vast dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker tracht voor te houden, de commissaris-generaal na een uitvoerige motivering onder verwijzing naar zijn voorgaande vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen is dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met zijn algemeen betoog zoals gevoerd in zijn verzoekschrift, brengt verzoeker geen dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing, laat staan dat hij aantoonde dat de gevolgtrekkingen onjuist zijn. In de mate dat verzoeker in dit kader verwijst naar de situatie van koptische christenen aldaar en naar gekende informatie, evenals waar hij een algemeen betoog voert hieromtrent waarbij hij de gevolgtrekkingen tracht om te keren, herhaalt de Raad dat verzoeker in gebreke blijft zijn vrees in concreto aan te tonen. Er kan dan ook genoegzaam worden verwezen naar het hogerstaande. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 juni 2021, voert verzoekende partij aan dat de situatie voor Koptisch-Christenen in Egypte delicaat is. Zij benadrukt dat zij thans originele documenten heeft ingediend die de commissaris-generaal niet zomaar van tafel kan vegen.

Verzoekende partij beperkt zich tot voormelde algemene opmerkingen dat de situatie voor Koptisch-Christenen in Egypte delicaat is en dat zij heden originele documenten heeft ingediend die de commissaris-generaal niet zomaar van tafel kan vegen, doch zij gaat echter niet in het minst concreet in op, doch geheel voorbij aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking, waaruit blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden heeft met en met reden heeft gemotiveerd waarom de door verzoekende partij bij huidig derde verzoek om internationale bescherming neergelegde stukken (en afgelegde verklaringen), net als de huidige algemene situatie voor Koptische christenen in Egypte, geen elementen vormen in de zin van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Verzoekende partij gaat evenwel niet concreet in op de motieven die de commissaris-generaal also deden besluiten, net als zij evenmin daadwerkelijk concrete opmerkingen met betrekking tot voormelde beschikking formuleert.

In de mate verzoekende partij stelt dat zij thans originele documenten heeft ingediend weerlegt zij geenszins dat *“met het blote oog kan worden gezien dat de stempels op deze stukken scans betreffen”*. Ze brengt derhalve geen concrete en valabele elementen bij die het in de bestreden beslissing en de beschikking van 17 juni 2021 vastgestelde in een ander daglicht kunnen plaatsen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS